

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 473/2025
15.04.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Милене Рашић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Машом Денић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Николе Илића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Врању К 6/24 од 20.06.2024.године и Апелационог суда у Нишу Кж1 608/24 од 30.01.2025. године, у седници већа одржаној дана 15.04.2025.године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Николе Илића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Врању К 6/24 од 20.06.2024.године и Апелационог суда у Нишу Кж1 608/24 од 30.01.2025. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку и повреду закона из члана 441. став 1. Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Врању К 6/24 од 20.06.2024. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 1.КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и три месеца и кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од два месеца, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године и три месеца, у коју му је урачунато време проведено у притвору од 14.04.2021. године до 18.05.2021. године.

Истом пресудом, окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка суду у износу од 32.906,00 динара, као и на име судског паушала износ од 15.000,00 динара, као и Вишем јавном тужилаштву у Врању износ од 29.020,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, док је оштећени ББ, на основу члана 258. став 4. ЗКП упућен да имовинскоправни захтев оствари у парници. Поред тога, окривљеном је на основу члана 87. КЗ и чл.246а ст.5 КЗ изречена мера безбедности одузимања опојне дроге и то предмета таксативно наведених у изреци пресуде, а који предмети ће се по правноснажности пресуде уништити.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 608/24 од 30.01.2025. године, усвајањем жалбе Вишег јавног тужиоца у Врању, преиначена је пресуда Вишег суда у Врању К 6/24 од 20.06.2024.године, у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Апелациони суд у Нишу, окривљеном АА, за кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 1. КЗ, за које је наведеном пресудом оглашен кривим, утврдио казну затвора у трајању од две године, па га је задржавајући казну затвора у трајању од два месеца за кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осудио на јединствену казну затвора у трајању од две године и један месец, у коју му је урачунао време проведено у притвору од 14.04.2021. до 18.05.2021. године, док је жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Никола Илић, због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и неправилне одлуке о кривичној санкцији и трошковима поступка из члана 441. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости као основан, укине у целини побијане пресуде и сагласно члану 492. став 1. тачка 1) или 2) ЗКП донесе на закону засновану одлуку и предмет врати на поновно суђење првостепеном суду или да у целини преиначи побијане пресуде, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе за кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 1. КЗ.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа која је одржана без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет те је након оцене навода захтева, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, јер у конкретној ситуацији нема обележја кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 1. КЗ за које је окривљени оглашен кривим. С тим у вези истиче, да оштећени ББ у тренутку извршења кривичног дела није предузимао ниједну службену радњу из области јавне безбедности према окривљеном АА. Ово из разлога што је полицијски посао који је оштећени обављао и то откривање, хапшење, те провера идентитета лица и привременог одузимања предмета обавио пре него што је дошло до напада на његов телесни интегритет, односно да у тренутку напада оштећени није обављао службену радњу – доношења решења о задржавању, већ је иста поверена другом службеном лицу, нити било коју другу службену радњу из области јавне безбедности. Имајући наведено у виду оштећени нема својство пасивног субјекта кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног су, по налажењу овог суда, неосновани.

Кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 1. КЗ чини онај ко нападне или прети да ће напасти службено лице у вршењу службене дужности. Ставом 3. прописана је строжа казна, уколико је дело из става 1. и 2. овог члана учињено према службеном лицу у вршењу послова јавне или државне безбедности.

Окривљени АА је у време и на месту описаном у изреци првостепене пресуде „са умишљајем и у стању урачунљивости, свестан забрањености свог дела и хтео његово извршење, након што је ухапшен и спроведен у службене просторије ПУ у Врању, ради предузимања службене радње од стране овлашћеног службеног лица ПУ Врање оштећеног ББ приликом обављања његових службених радњи из области јавне безбедности, истог напао када му је ошт. ББ саопштио да ће бити донето решење о задржавању до 48 сати, тако што је најпре затражио од оштећеног ББ свој мобилни телефон, који му је претходно привремено одузет уз потврду о привремено одузетим предметима, како би ангажовао браниоца, што је оштећени учинио и предао му телефон, па када је оптужени АА завршио разговор телефоном гађао ошт. ББ и погодио га у леву ногу, услед чега је телефон пао на под и разбио се“.

Одредбом члана 30. Закона о полицији („Сл.гласник РС“ бр.6/2016, 24/2018 и 87/2018), ставом 1. прописано је да су полицијски послови део унутрашњих послова које обавља Полиција, применом полицијских овлашћења, мера и радњи. Ставом 2. истог члана је прописано да се полицијски послови обављају у циљу остваривања безбедносне заштите живота, права и слобода грађана, заштита имовине, као и подршке владавини права. Ставом 3. истог члана, тачка 4) је прописано, да полицијски послови, у смислу овог закона, јесу: откривање и хапшење учинилаца кривичних дела, прекршаја и других лица за којима се трага и привођење надлежим органима.

По налажењу Врховног суда, супротно тврдњама браниоца, у изреци првостепене пресуде описане радње за које је окривљени оглашен кривим садрже сва законска обележја кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 1. КЗ. У конкретном случају полицијски службеник ПУ Врање је обављао полицијске послове, у оквиру радње откривања и хапшења учинилаца кривичних дела, прекршаја и других лица за којима се трага и привођење надлежним органима из делокруга послова јавне безбедности, сходно одредби члана 30. став 3. тачка 4. Закона о полицији. Напад, као алтернативно постављена радња извршења овог кривичног дела је извршен гађањем оштећеног ББ у део тела – леву ногу, за време вршења службене радње на коју је Законом о полицији овлашћен, па је на тај начин у изреци пресуде јасно дефинисана радња кривичног дела и пасивни субјекат, а елементи умишљаја и противправности као обележја кривичног дела су садржани у наведеном опису напада.

Стога су неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, да изрека пресуде не садржи обележја кривичног дела из члана 323. став 3. у вези става 1. КЗ.

Поред тога, бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 441. став 4. ЗКП, наводима да су судови повредили закон јер су неправилно применили одредбу члана 265. став 1. ЗКП у погледу одлуке о трошковима кривичног поступка. С тим у вези бранилац истиче да је тужилац оптужним актом окривљеном ставио на терет извршење кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ у стицају са кривичним делом омогућавање уживања опојних дрога из члана 247. став 1. КЗ, од ког кривичног дела је тужилаштво у току поступка одустало, а окривљени је обавезан да надокнади све трошкове кривичног поступка, дакле и оне трошкове за кривично дело за које није оглашен кривим.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног су, по налажењу овог суда, неосновани.

Из списка предмета произлази да је Више јавно тужилаштво у Врању подигло оптужницу Кт 27/21 Кт 20/21 од 11.06.2021. године против окривљеног АА, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ у стицају са кривичним делом омогућавање уживања опојних дрога из члана 247. став 1. КЗ, као и кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из чл. 246а став 1. КЗ и кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 1. КЗ, а против окр. ВВ због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из чл. 246а став 1. КЗ. Након тога је ВЈТ у Врању поднеском од 20.05.2022. године, извршило прецизирање оптужног акта и окр. АА ставило на терет

кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ у стицају са кривичним делом неовлашћено држање опојних дрога из чл. 246а став 1. КЗ, а окр. ВВ кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из чл. 246а став 1. КЗ, док је у погледу кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 1. КЗ, оптужница остала неизмењена. Након тога је дана 30.03.2023. године ВЈТ у Врању, поднеском, поново извршило измену оптужног акта и окр. АА ставило на терет извршење кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из чл. 246а став 1. КЗ и кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 1. КЗ, а окр. ВВ прецизирање кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из чл. 246а став 1. КЗ.

Првостепеном пресудом, која је потврђена у делу одлуке о трошковима поступка другостепеном пресудом, а против којих правноснажних одлука је поднет захтев за заштиту законитости, окр. АА је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка ВЈТ у Врању, Вишем суду у Врању и судског паушала, таксативно наведених у изреци првостепене пресуде.

Одредбом члана 264. став 1. ЗКП прописано је да ће суд, када окривљеног огласи кривим, у пресуди изрећи да је окривљени дужан да накнади трошкове кривичног поступка. Ставом 2. истог члана прописано је да лице које је окривљено за више кривичних дела није дужно да накнади трошкове у погледу дела за које је ослобођен од оптужбе, уколико се ти трошкови могу издвојити из укупних трошкова.

Наводи браниоца окривљеног да је оптужба мењана током трајања кривичног поступка и да су извођени докази за више кривичних дела која су окривљеном оптужним актом стављена на терет, истоврсна дела (из чл. 246. КЗ и 247. КЗ), из истог животног догађаја, као и да је бранилац предузимао радње у циљу пружања јединствене одбране, како за кривично дело за које је касније оглашен кривим, тако и за кривично дело у погледу кога је јавни тужилац изменио правну квалификацију, нису од утицаја на доношење одлуке о трошковима.

У конкретној ситуацији током трајања кривичног поступка, јавни тужилац је извршио измену правне квалификације кривичних дела, у складу са својим законским овлашћењима, за која кривична дела је окривљени и осуђен, побијаним правноснажним одлукама и то кривичног дела из члана 246а став 1. КЗ и члана 323. став 3. у вези става 1. КЗ. Према томе, неосновани су наводи браниоца окривљеног да је суд требало да примени одредбу члана 264. став 2. ЗКП, односно да издвоји трошкове кривичног поступка за кривично дело за које је окривљени ослобођен од оптужбе јер окривљени АА побијаним пресудама није ослобођен од оптужбе ни за једно кривично дело, због чега нема места примени те законске одредбе.

Врховни суд налази да се неосновано захтевом браниоца окривљеног указује да је доношењем побиијаних пресуда суд поступио супротно одредби члана 265. став 1. ЗКП, па су наводи захтева браниоца окривљеног АА којима се указује да је побиијаним правноснажним пресудама учињена повреда закона из члана 441. став 4. ЗКП, оцењени као неосновани.

Поред изнетог, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости нумерише и повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, 441. став 1. ЗКП, а које повреде закона образлаже на тај начин што оспорава чињенично стање, истичући да је окривљени тражио медицинску помоћ, услед удараца који су му нанети управо од стране полицијског службеника ББ, те износи сопствену оцену изведених доказа, па с тим у вези и изречену кривичну санкцију јер по наводима одбране нема чињеница и околности које чине обележја кривичног дела из чл.323. КЗ.

Међутим, повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и члана 441. став 1. ЗКП, сходно одредби члана 485. ЗКП, нису предмет разматрања од стране Врховног суда у поступку по захтеву за заштиту законитости, дакле нису дозвољени разлози, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, због чега је Врховни суд, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у наведеном делу, оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић